ВІД РЕДАКЦІЇ



Вихід четвертого випуску наукового журналу "**Стиль і переклад**" присвячено **110-річному ювілею** українського перекладача і літературознавця **Василя Мисика** (24.07.1907 – 3.03.1983), чий чималий доробок зробив великий внесок у розвиток української перекладної літератури.

Василь Олександрович Мисик народився 24 липня 1907 р. в с. Новопавлівці Межівського повіту на Катеринославщині (нині Дніпропетровська область). По закінченні у 1922 р. Підгороднянської семирічної школи дебютував у 1923 р. як поет у журналі "Червоний Шлях". У липні 1924 р., після переїзду до Харкова, почав працювати коректором у друкарні, згодом у 1927 р. отримав посаду бібліотекаря в Будинку літератури ім. В. Блакитного, поступово долучаючись до літературного життя Харкова. Цього ж 1927 р. вийшла друком його перша збірка "Трави", а протягом 1928–1929 рр. у журналі "Плуг" було опубліковано його перші переспіви та переклади німецького фольклору й англійської поезії. Окремими книгами виходять поетичні збірки "Блакитний міст" (1929), "Чотири вітри" і "Галаганів сон" (1930). Того ж 1930 р. вступив до Харківського технікуму сходознавства, одночасно розпочавши активну роботу над перекладами. 1932 р. – вихід книги перекладів поезій Роберта Бернса "Пісні та поеми" і книги нарисів "Тисячі кілометрів", "Казахстанська магістраль" за матеріалами поїздки на відкриття Туркестансько-Сибірської магістралі. Літні періоди 1932–1933 рр. він проводить у відрядженні в Таджикистані, де знайомиться з літературою та культурою Сходу. Цей досвід дає В. Мисикові змогу перекладати з таджицької і перської літератур. У 1933 р. виходить друком збірка "Будівельники", 1934 р. – "Турксиб". Однак 4 листопада 1934 р. Василя Мисика заарештовано, а 19 липня 1935 р. засуджено на 5 років виправно-трудових таборів на Соловках…

Життя відомого перекладача має й інші трагічні сторінки. Весною 1940 р. після відбуття терміну ув'язнення В. Мисик повертається в рідне село, однак спокійно працювати над перекладами йому не вдається. Розпочинається Друга світова війна, і він у червні 1941 р. приєднується до лав 675 окремого саперного батальйону, бере участь у боях за Крим, а 8 травня 1942 р. потрапляє в полон. Пройшовши поневіряння в нацистських концтаборах у Житомирі, Сяноку та Німеччині, у таборі для військовополонених у Загані, він у квітні 1945 р. разом із групою бранців німецького концтабору рятується від розстрілу втечею. Протягом літнього й осіннього періодів 1945 р. знову воює, повернувшись на фронт.

Після війни В. Мисик оселився на хуторі Миколаївка Межівського району на Дніпропетровщині, де жила його матір, починає працювати в місцевому колгоспі, у 1949 р. повертається до Харкова, де навчається на бухгалтерських курсах, після чого влаштовується на роботу за фахом на підшипниковому заводі. 16 жовтня 1956 р. його реабілітовано, і письменник та перекладач повертається до активної літературної праці. 60–80 рр. були дуже плідними: 1958 р. виходить друком збірка оригінальної поезії і перекладів "Вибране", вийшли друком книги творів і перекладів, зокрема "Борозни" (1962), "Верховіття" (1963), "Чорнотроп" (1966), "Біля криниці" (1967), "Лан" (1970), "Берег" (1972), "Планета" (1977), "Брянський ліс" (1978); окремими виданнями надруковано переклади: "Вибране" Роберта Бернса у співпраці з Миколою Лукашем (1959), "Вибране" Рудакі (1962), "Королі і капуста" О'Генрі (1962), "Тимон Афінський" Вільяма Шекспіра (1964), "Рубаї" Омара Хайяма (1965), "Вибрані поезії" Джона Кітса (1968) й ін. За вагомий внесок в український поетичний переклад у 1977 р. Василь Мисик був удостоєний літературної премії імені Максима Рильського. Помер 13 березня 1983 р., похований у Харкові.

Згадаємо разом ім'я цієї видатної й мужньої людини, талановитого перекладача, який багато зробив для розвитку українського художнього перекладу. Вшановуючи річницю з його народження, розпочинаємо цю збірку статтею про його життєвий і творчий шлях.